

Abstrakt

Tato rigorózní práce se soustředí na rozbor platné právní úpravy institutu osvojení v zákoně č. 89/2012 Sb., občanském zákoníku, se zaměřením na specifické požadavky kladené na osobu potenciálního osvojitele. Kritéria související s právním postavením osvojitele jsou v této práci kriticky zkoumána především prizmatem zásady rovného zacházení a zásady nejlepšího zájmu dítěte jako svrchovaného principu osvojení zakotveného v mezinárodních úmluvách, jimiž je Česká republika vázána.

Hlavním cílem této práce je upozornit na konzervativní přístup národního zákonodárce k otázkám souvisejícím s osvojením dítěte, v němž je i nadále patrné silné zakořenění historických názorů a tradic. Hodnocení vhodnosti existence manželského svazku osvojitele jako základní podmínky osvojení dítěte je prováděno za pomoci komparace s některými zahraničními právními úpravami, za pomoci analýzy příslušných ustanovení mezinárodních smluv upravujících rodinné právo a práva dítěte a zahraniční judikatury i za pomoci výzkumů z oblasti sociologie a práva.

Závěrečná část práce je věnována úvahám nad právní úpravou požadavků na postavení osvojitele *de lege ferenda*. Závěrečná kapitola obsahuje shrnutí důvodů, pro něž je možné považovat aktuální přístup českého zákonodárce a judikatury v této oblasti za překonaný a nedostatečný, a předkládá několik možných novelizačních směrů příslušných zákonných ustanovení. Veškeré závěry jsou činěny s respektem k principu nejlepšího zájmu dítěte v jeho aktuálním mezinárodněprávním pojetí.